

Abstrakt

Studie pojednává o souvislosti mezi fenomenologickým myšlením Edmunda Husserla a Jeana-Paula Sartra prostřednictvím sledování toho, jak oba koncipují podobu předreflexivního sebevztahu vědomí a jeho roli v procesu konstituce identity subjektivního pólu „Já“. Klíčovým motivem je snaha poukázat na ty momenty Husserlova myšlení, které se mohly stát či staly zdrojem inspirace pro Sartrovy formulace těchto myšlenek v raném období jeho tvorby. Následně pak objasnit, do jaké míry Sartre Husserlovy motivy rozvádí a zdali se nedostává až do oblastí, kde Husserlovská východiska opouští. Zohledněná jsou i ta díla Husserlovy tvorby, která jsou svými tvrzeními protichůdná vůči těm, která představujeme jako možný zdroj Sartrovy inspirace. Jednak proto, abychom v průběhu studie nezjednodušili ambivalenci Husserlova díla až za únosnou hranici a zadruhé proto, abychom pomocí vzájemného kontrastu zdůraznili charakter Sartrem upřednostněných zkoumání. Ty v jeho tvorbě ústí do konceptualizace lidské existence jako nutně svobodné, což je závěrem předložené studie.

Klíčová slova: Husserl, Sartre, vědomí, intencionalita, reflexe, konstituce, temporalita, subjektivita